

A woman with her hair styled in an elaborate updo, wearing a vibrant red strapless gown and a sparkling necklace, is seated on a highly ornate, dark wood chair with red leather upholstery. The background features a dark wall with intricate gold-colored patterns. A circular badge in the upper left corner contains the text 'vydavatelstvo BESTSELLER' and a small logo of a fan.

vydavatelstvo
BESTSELLER

GENTLEMANOVA NÁHRADNÍČKA

MARTINA HLUBOCKÁ

MARTINA HLUBOCKÁ

GENTLEMANOVA
NÁHRADNÍČKA

Martina Hlubocká
Gentlemanova náhradníčka

VYŠLO AJ AKO TLAČENÁ VERZIA

ISBN tlačenej verzie: 978-80-8252-103-3

ISBN e-knihy: 978-80-8252-104-0 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-8252-105-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePub)

ISBN e-knihy: 978-80-8252-106-4 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', uchovávat' v rešeršných systémoch alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

www.bestseller.sk

Martina Hlubocká
Gentlemanova náhradníčka
Copyright © by Martina Hlubocká
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELLER
vydanie prvé

ISBN: 978-80-8252-103-3

štvrť East End, Londýn rok 1804

Kapitola 1 Stretnutie s nepravou

„Skončili sme,“ vyhlásil pokojne vikomt Nicholas Owden, lord Westfield. Vycivený muž pred ním, sediaci za masívnym mahagónovým stolom, sa od hrôzy roztriasol. Čiapku, ktorú křčovito zvieral medzi prstami, si pritiahol na hrud.

„Ale... ale to nemôžete,“ zahabkal.

Nicholas sa však len pokojne usmial. Ani sa neunúval odpovedať. Neplytval slovami. Pohľadom naznačil svojmu robustnému ochranovi a zamestnancovi v jednom, aby muža vyprevadil, a pohodlne sa oprel o ošúchané kreslo. Jediný zodratý kusu nábytku v inak luxusne zariadenej kancelárii.

Uraštený chlap s guľatou tvárou i telom pristúpil k vyplašenému mužovi, ktorý sa roztriasol ešte viac, a bez slova odtiahol stoličku, na ktorej sedel.

„Prosím,“ zakvílil muž, no Nicholas mu už nevenoval pozornosť. Nevybudoval svoje podnikanie na súcite. Naklonil sa ponad stôl a z kazety na cigary si jednu vybral. Uznanelivo si k nej privoňal a počkal, kým Garson, holohlavý boxer s päťami tvrdými ako skala a pohľadom, ktorý nikoho nenechával na pochybách, že si s ním neradno zahrávať, vyhodil prosiaceho muža z jeho kancelárie.

Špeciálne dvere vystužené oceľou, ktoré zabezpečovali, aby sa nikto nepovolaný nedostal dnu alebo von, nechal Garson pootvorené. Robieval tak pre prípad, žeby sa v herni, ktorú Nicholas vlastnil, niečo zvrtilo a on by nestihol rýchlo zakročiť. Nicholas tak mal dokonalý výhľad na dianie vo svojom kráľovstve. Na miesto, ktoré sa nachádzalo v najzapadnutejšej, najnebezpečnejšej a súčasne i najnavštevovanejšej ulici v East Ende. Spoza svojho stola videl priamo na tmavobordový interiér so zatiahnutými brokátovými závesmi,

osvetlený len extravagantným lustrom. V ovzduší sa vznášal cigaretový dym zmiešaný s lacným parfumom, vďaka čomu celá miestnosť pôsobila zadymene. No Nicholasovi to vyhovovalo. Nemal rád ostré svetlo.

Doľahla k nemu vrava od oválnych hracích stolov potiahnutých zeleným súknom a výskot dievčat s krikľavo nalíčenými perami, ochotne tancujúcich na drevenom pódiu. Večer ako každý iný, napadlo mu, až kým mu zrak nepadol na sukňu jednej z tanečnic. Nepatrne sa zamračil. Mávol rukou a ihneď k nemu pribehol jeden z mladíkov pri bare.

„Pane?“ spýtal sa úctivo.

„Poznajú pravidlá,“ podotkol Nicholas vážne a bradou takmer nebadane pokynul k jednému z dievčat. Mladík nasledoval jeho pohľad, vyvalil oči a rýchlo pritakal. Vzápätí sa rozbehol k tanečniciam, niečo im povedal a brunetka kyprejších tvarov, ktorá mala lem sukne vyhrnutý až na stehno, ju obratom spustila. Ospravedlňujúco sa na Nicholasa usmiala, ale gesto a ani náprava jej už nepomohli. V duchu si poznačil, že jej strhne pencu. Ak chcela ukazovať viac ako lýtka či hlbší výstrih, mohla tak robiť za príplatok na poschodí. Nie zadarmo v preplnenej herni plnej mužov. Nicholas vedel, že je na svojich zamestnancov prísny, ale platil im viac ako dobre, a preto očakával dodržiavanie pokynov bez porušení.

Chystal sa siahnuť po nožničkách na cigary, keď ho prepadol zvláštny pocit. Spozornel. Zdvihol zrak a ihneď zaregistroval neznámu ženu v jednoduchých sivých šatách, ktorá sa z ničoho nič zjavila pri hlavnom vchode. Prižmúril oči a v rýchlosti si ju obzrel. Nebola výnimočne krásna ani neprevyšovala výškou svoje okolie, no niečo na nej, a nevedel presne čo, ho zaujalo. Sledoval, ako sa tmavovláska s vystrašenou tvárou rozhládla okolo seba. Pôsobila, akoby niekoho hľadala. Možno brata, otca alebo dokonca manžela, ktorý prepadol hazardu? Dúfal, že posledná možnosť bola najmenej pravdepodobná.

Naklonil hlavu a neuniklo mu, ako urobila krok vpred a ihneď cúvla, keď okolo nej prebehol akýsi chlap. Vystrašene sa obzrela okolo seba a jej počínanie v ňom prebudilo nevídaný záujem. Položil cigaru a s očakávaním sledoval jej nerozhodné správanie. Nenápadne sa

postavila na špičky a v rýchlosti si prezerala ľudí okolo. Prižmúrila oči a zúfalo sa obzerala, keď si zrazu uľahčene vydýchla a bez obzretia preklučkovala cez plnú herňu až k jeho dverám. Zatiaľ si ho nevšimla a bojzljivo sa ohliadla cez plece. Zrejme sa uistovala, či ju nevyhodia, pretože rozhodne nevyzerala ako niekto, kto by podobné miesta navštevoval pravidelne. A už vôbec nie také, aké vlastnil on.

Teraz však bola dostatočne blízko, aby si ju dôkladne prezrel. Mala jemnú porcelánovobielu pleť, vlasy čierne ako uhoľ a oči najzvláštnejšieho odtieňa hnedej. Pripomínali mu karamelky, ktoré si z čistého popudu kúpil na trhu. A rovnako ako karamelky, i jej oči ho zaujali.

Len čo žena zistila, že ju nikto nezastavil, vydýchla si, rukou zatlačila do pootvorených dverí a s námahou ich otvorila. Ale len čo sa stretla s pohľadom Nicholasových smaragdovozelených očí, stuhla. Párkrát zažmurkala, zvrátila čelo a zahryzla si do plnej pery. V tom momente ním prešlo príjemné chvenie a v duchu sa pousmial. Len málokto dokázal narušiť jeho dokonalé sebaovládanie.

Žena ho chvíľu vyjavene pozorovala a keď sa konečne odhodlala vykročiť k nemu, zastavila ju ruka, ktorá neľútostne dopadla na jej rameno.

„Nikam,“ oznámil Garson, až sa vystrašene prikrčila.

„Ja... ja... potrebujem hovoriť... s pánom Owdenom,“ šepkala bojzljivo, no Nicholas ju i tak začul.

Garson sa k nemu otočil s otázkou v očiach a čakal na jeho súhlas. Nicholas z nej nespúšťal zrak a naťahoval čas, až kým jeho zvedavosť nezvítazila.

„A kto ho hľadá?“ spýtal sa ticho.

Žena prekvapene vytiahla klenuté obočie a s ťažkosťami preglgla. „Emily Meanwilová.“

Či urobil dobre? Nevedel. Ale jeho fascinácia neznámou ženou sa prehlbovala každým dňom a potrebu vlastniť ju neutíšil ani jej očitý strach a nezujem. Skrátka, chcel Emily a na nič iné nebral ohľad. Vyhladala ho, pretože mal prostriedky a moc vyplatiť dlhy jej otca. Vzal si však čas na rozmyslenie. Áno, páčila sa mu, a veľmi,

ale nebol blázon. Jej otec si napožičiaval celý majetok a aby jeho po-
 dlžnosti vyplatil, musel od nej žiadať adekvátnu protihodnotu. Niečo,
 čím mu splatí jeho investíciu a prinúti ju byť s ním, aspoň pokým ne-
 opadne jeho záujem. A tak si vyžiadal jej čas. Presnejšie, niekoľko ro-
 kov jej času a hoci namietala a plakala, Nicholasove rozhodnutie ne-
 zlomila. Zamestnal ju a prinútil nedobrovoľne sa nastahovať do jeho
 herne. Opustila honosné sídlo, ktoré odmietala predať i za cenu vlast-
 nej slobody, a začala žiť úplne iným životom ako doposiaľ. Nicholas
 Emily odhalil svet, ktorý bol na míle vzdialený slušným mravom či
 gentlemanským súbojom. A keďže sám najlepšie vedel, ako v ňom
 mohla prežiť, veľmi ochotne ju to i naučil. A čím viac času s ňou trá-
 vil, tým viac po nej túžil. No nikdy nedopustil, aby jej dal najavo, akú
 nad ním mala moc. To ženy museli prísť za ním, nie naopak, a tak
 si pri každej príležitosti vynucoval jej prítomnosť. No pri Emily si dal
 vždy záležať, aby si nič nevzal násilím. On ani nikto iný. Predsa len,
 bola slečinkou na úrovni, hoci chudobná ako kostolná myš.

Na znak dobrej vôle prijal i jej nepríjemnú spoločničku, starú ba-
 bizňu Agathu, ktorá ju sprevádzala na každom kroku, ale tá mu kto-
 vieako nedôverovala. A veruže mala prečo.

Jeho povest' ho predchádzala a len málokto bol natoľko hlúpy, aby
 sa ho nebál. Mnohí ho považovali za úžerníka, ale on toto oslovenie
 nemal rád. Bol skôr obchodník a jeho meno v týchto končinách nie-
 čo znamenalo. Bol chladnokrvný a prísny, a viacerí si o ňom vystra-
 šene šepkali. Väčšina rečí sa zakladala na pravde, no počul o sebe už
 i zopár nadnesených výmyslov. A z tých sa len smial.

Pravdou však bolo, že si vždy musel všetko tvrdo vybojovať. Nikdy
 nič nedostal ľahko a všetko, čo nadobudol, vybudoval vlastnými si-
 lami. Hoci začiatky v East Ende neboli práve ľahké, on bol jedným
 z tých šťastlivcov, ktorým sa podarilo povýšiť zločin na umenie.
 V mladosti využíval praktiky, ktorým ho naučila ulica. Vedel okrad-
 núť tak, aby nebol videný a poznal mnohé úskoky zlodějov, pričom
 sám mnohé zdokonalil. Naučil sa nekalému remeslu, rokmi sa vy-
 pracoval a zistil, že biznis s mužskými potrebami, ktoré pozostávali
 z hazardu, alkoholu a kurtizán, bol najvýnosnejší. A tak sa do neho
 s vervou pustil.

Podnikanie však nebolo ľahké. Veľakrát padol až na dno, no vždy vstal a začal odznova. Jeho húževnatosť hraničila s fanatizmom, ale pri budovaní svojho vlastného obchodu nebral na nič a nikoho ohľad. A preto napokon uspel. Herni sa darilo a otvoril ďalšie podniky s podobným využitím bolo o poznanie ľahšie. Napokon dosiahol úspech a stal sa z neho obávaný Nicholas Owden, ktorý sa hrdil svojou trpezlivosťou, chladnokrvným pokojom a nekompromisným vyjednávaním. No každý jeden deň prežíval v strehu. Inštinkty mal vždy vybičované do maxima, len zriedkakedy nemal pri sebe zbraň a každý obchod, miesto či človeka, najskôr dôkladne preskúmal. Ľahkovážnosť nebola v jeho povahe. Veď bol predsa kráľom podsvetia.

Iróniou však bolo, že hoci vyrástol v najnebezpečnejších uliciach East Endu a robil veci, ktoré by i silnejšej povahe spôsobovali mdloby, ako pred nejakým časom zistil, jeho krv bola rovnako modrá ako krv hociktorého namysleného panáka, ktorý mal odvahu zatúlať sa ďaleko od Mayfairu. Jeho otec bol totiž vikomt Charles Westfield, o čom ho ráčil informovať právnik, ktorého za ním vyslal.

Isté čriečky tejto skutočnosti unikli do nevábnych kruhov, v ktorých sa pohyboval, nakoľko sám vyslal špehov, aby mu túto absurdnú správu overili, ale ani neuveriteľná novinka neubrala na jeho desivej povesti. A i keď viacerí túto správu počuli, nikto nemal odvahu opýtať sa ho priamo. Nicholas si však na titule nezakladal. Nezabúdalo totiž, že v East Ende postavenie nič neznamenalo.

Dlhé týždne lorda Westfielda, starca, ktorý mal tú opovážlivosť nazývať sa jeho otcom, úplne ignoroval. Muž, ktorý ho krátko po narodení strčil do sirotinca s odpornou povestou a nikdy sa o neho nezaujímal, bol pre neho rovnako mŕtvy ako počas doterajších tridsiatich rokoch jeho života. Nezáužímal sa o človeka, ktorý sa ocitol na smrteľnej posteli a zrazu si zmyslel zmieriť sa so svojím strateným potomkom, splodeným mimo manželstva.

Ale starý vikomt bol neoblomný a právnik mu odovzdal list, v ktorom ho lord prosil o odpustenie a naliehal, aby sa zhostil svojej úlohy. Súčasťou listu bola i listina, vyhlasujúca Nicholasa za lordovho právoplatného syna a dediča titulu. Keď si ju prečítal, nepocítil vô-

bec nič. Žiadne nadšenie z bohatstva a faktu, že konečne spoznal svoje priezvisko. Nie to, čo si vymyslel, ale svoje pravé. No odmietal ho použiť. Muža, ktorý ho splodil, nikdy nevidel a netúžil po tom. Nenavštívil ho, nekontaktoval, len vyčkal, až si jeho drahý *papa* uvedomí, aké je to zostať na svete celkom sám, bez ľudí, ktorí by mu pomohli. A keď ho po mesiaci zastihla správa o skone lorda Westfielda, nepocítil vôbec nič. Ten človek bol pre neho cudzincom a pre takých vo svojom srdci nemal miesto.

Niežeby nejaké mal. A i keď sprvu neplánoval byť akokoľvek spájaný s Westfieldovcami, rýchlo pochopil, že zvučné meno mu otváralo dvere, za ktorými sa skrývali netušené možnosti. Westfieldove dedičstvo nechal odkázané samo na seba, čo bola jeho forma odplaty, pretože ho nepotreboval, a prijal len jeho titul, ktorý bez hanby podľa potreby využíval. Sprvu ho členovia beau monde odmietali a nechápali, ako sa bastard ako on dostal do ich radov. No ich pýcha rýchlo prehrmela, keď sa dozvedeli výšku jeho dedičstva a prenikli k nim chýry o jeho moci v TEJ časti mesta, kam žiadny človek so zdravým rozumom dobrovoľne nevstúpi.

Aura nebezpečenstva, jeho arogantné správanie, ktoré si vyložili ako formálne vystupovanie, ako i skutočnosť, že Nicholas sa vonkoncom nesnažil zaradiť medzi nich, zapríčinila, že sa mu na stole kopilo čoraz viac pozvánok. No Nicholasovi na nezmyselných akciách pramálo záležalo. Jeho jediným cieľom bolo nabráť konexie. A to sa mu i podarilo. Vďaka nim sa z jeho herne stal podnik, ktorý nemal konkurenciu. Poľahky mohol rozšíriť ponuku, skvalitniť služby a zaradiť ku kartám a pijatike i profesionálne tanečnice. No hoci bol skazený skrz-naskrz, mal hranice, ktoré nikdy neprekročil. Nikdy žiadnu ženu do ničoho nenútil. A ani Emily nebola výnimkou.

Pri nej sa na svoje pomery skutočne snažil. Ušetril ju od ťažkej práce, bol k nej pozorný a dával si záležať na jej potrebách. Dokonca sa správal zdvorilo, čo na mieste ako East End hraničilo s bezduchosťou, ktorá by mohla hocikomu privodiť smrť.

On sa však smrti nebál. Jeho tvrdé praktiky ako i železná vôľa boli nezlomné, rovnako ako sľub, ktorý v duchu vyslovil: Dostane Emily Meanwilovú!

štvrt' East End, Londýn o päť rokov neskôr

Kapitola 2 Pozvánka

Nicholas nespokojne stisol pery, no nezaujatému pozorovateľovi by poľahky tento počin unikol. Vyzeral, akoby si len prezeral stôl. On však namiesto toho očami hypnotizoval tmavé drevo a zísal na prázdne miesto, kde ešte ráno ležala zabudnutá pozvánka na ples lady Grifithovej. A nemusel byť génius, aby zistil, kto mu ju ukradol. Položil ju naschvál na viditeľné miesto, aby si overil Emilinu reakciu, ktorá sa mu teraz javila nanajvýš naivná.

Vraj dôverovať!

Väčšia hlúposť ho nikdy nenapadla. Myslel si, že čas, ktorý pri ňom strávil, ju konečne presvedčil, ale ako sa práve ukázalo, bolo to len jeho zbožné želanie.

Zažmurkal a v duchu preklínal jej nezlomnú povahu. Strávila u neho päť rokov, no i tak sa neustále snažila ujsť. Ibaže nemohla. Mal eso v rukáve a tým ju prinútil zotrvať. Avšak ako sa ukázalo, našla si spôsob a hlúpo sa nádejala, že ak sa znova vráti do kruhov, z ktorých zmizla príliš mladá na to, aby si ju niekto pamätal, dostane sa z jeho moci.

Ach! Akoby nevedela, že smotánka je ešte horšia banda supov ako tí chudáci, ktorí vyhľadovaní postávali v otrhaných šatách v tmavej uličke, a čakali na svoju príležitosť aspoň na chvíľu zlepšiť svoju situáciu.

„Mám ju dovlécit spätky?“ ozval sa odo dvier kancelárie hrozivý hlas, ktorý ho vyrušil z úvah.

Nicholas jemne potriasol hlavou. „Nie. Zajtra po ňu zájdem sám.“

A vyžiada si jej návrat, v opačnom prípade mu bude musieť splatiť slušnú kôpku peňazí, o ktorej vedel, že ju nemá.

Otočil sa na Garsona, svojho verného spoločníka, ktorému pred

rokmi zachránil život a odvtedy ho verne sprevádzal všade, kam sa pohol. „Boli dnes nejaké problémy?“

„Ne. Dneskaj bol pokoj. Ale včera sa skúšali dostať do skladu na Saint Giles.“

„A?“

Garson sa uškrnul a odhalil rad zažltnutých zubov. „Narazili tam na vašich chlapov.“

„Nejaké zranenia?“

„Ništ, čo by stálo za reč.“

Nicholas prikývol a myšlienkami sa znova vrátil k Emily. Svojim chlapom dôveroval, vedel, že sa postarajú, aby jeho biznis naďalej prosperoval. Bolo to i v ich záujme. No o nej sa to povedať nedalo. Stála ho veľa úsilia a skúšala jeho trpezlivosť na každom kroku, no i tak bol vytrvalý a čakal na svoju príležitosť. A tá príde. Už čoskoro... no dovtedy presne vedel, kde dostane to, čo potrebuje. Neprívetivo vytočil pravý kútik úst a vykročil do ponurých ulíc East Endu.

Elizabeth Daviesová zhnusene pozrela na zapáchajúceho muža, ktorý hlasno položil krígeľ na stôl a hurónsky sa rozrehotal. Pridali sa k nemu i ostatní podobne vyzerajúci otrhanci, ktorých trápili skôr prázdne poháre na stole, ako fakt, že by potrebovali kúpeľ či nebudaj čisté šaty. No nerobila si ilúzie. Nenachádzala sa vo vychýrených štvrtiach Londýna. Skôr naopak. A o takýchto zákazníkov nemal podnik u Podkovy a ruže núdzu. Našťastie, dôvod, prečo sem chodila, sa mal čoskoro objaviť, a tak poľahky zabudla na spoločenskú spodinu naokolo. Nedočkavo pozrela na dvere a len čo sa rozozvučal kovový zvonček, zrýchlil sa jej tep. Očami sledovala postavu, ktorá vošla, no keď si uvedomila, že námorník nie je tým, na koho čakala, pocítila sklamanie. Nebývalo zvykom, aby meškal. Vždy chodil presne. A ona sama využila každú jednu príležitosť na to, aby ho aspoň na kratučkú chvíľu zazrela. Vedela, že to potrvá len zopár sekúnd, ale len čo sa konečne objavil, svet naokolo na krátku chvíľu prestal existovať. V tej chvíli nevnímala nič a nikoho, len jeho, a hoci zmizol rovnako rýchlo ako sa objavil, jej deň bol o poznanie krajší.

Zhrbila plecيا a netrpezlivo poklepala prstami po obitom drevenom

stole, keď zacítila známe chvenie. S očakávaním sa nadýchla a skôr, ako sa opäť ozval zvonček, vedela, kto vojde. Prudko sa nadýchla a celkom otvorene vyvalovala oči na urastenú postavu, odetú do elegantného čierneho kabáta jednoduchého strihu. Hoci mu obopínal svalnaté telo a nejedna žena po ňom zbožne prebehla pohľadom, na miesto, akým bol východný Londýn, sa takýto kvalitný kus šatstva vrcholne nehodil. Muž pôsobil priveľmi pompézne, hoci na sebe nemal žiadne iné čačky, iba tmavosivé nohavice a čierne lesklé čižmy. Ale v porovnaní s chudobou okolo priťahoval až príliš veľkú pozornosť. No ak poznala niekoho, kto si to mohol dovoliť, bol to práve Nicholas Owden.

Keď dvere zapadli späť na svoje miesto, smiech v miestnosti ustal. Muži viditeľne znervózneli. Hoci Nicholas prišiel sám, rešpekt, ktorý vzbudil, bol citeľný. Nikto sa nechcel dostať do jeho hľadáčka, a tak mal zrazu každý plné ruky práce so svojím pohárom. Jedine Elizabeth mala toľko drzosti, aby držala hlavu vysoko zdvihnutú. No nie preto, aby provokovala, ale preto, lebo túžila aspoň na sekundu uviaznuť v uhrančivom pohľade jeho zelených očí. Odrátavala sekundy, kým zrakom prebehol po miestnosti a konečne spočinul na nej. Hoci ich očný kontakt netrval dlho, telo jej okamžite ožilo. Ako by sa prebudilo z dlhého spánku. Pomaly odvrátil zrak a zamieril do zadnej miestnosti. Tak, ako každý prvý štvrtok v mesiaci.

Elizabeth smutne vydýchla a pozorovala jeho vzdalujúci sa chrbát, keď nečakane zastal a prudko sa obrátil. Ostro sa na ňu zadíval a v jeho klasicky krásnej tvári s výraznými lícnyimi kosťami, úzkym nosom a hlboko posadenými očami, sa zračilo niečo, čo si nevedela celkom vysvetliť. Prižmúril oči a dôkladne si ju prezrel. Ohromená zmenou správania, sa Elizabeth trhane nadýchla. Vydžala jeho skúmaný pohľad bez pohnutia, i keď sa jej srdce roztĺklo ako splašené. Keď urobil krok, neveriacky zažmurkala. S vážnou tvárou sa k nej približoval a v Elizabeth prudko narastalo očakávanie spojené s nervozitou. Zrazu zastal pri jej stole a dlho na ňu hľadel. Elizabeth stuhla a opätovne mu priamy pohľad, ktorým ju priklincoval k stoličke. Naraz zažmurkal a v očiach sa mu zračil zmätok. Ten ju prebral z tranzu.

„Prajete si?“ spýtala sa slabým hlasom.

Prezeral si ju, no nech videl čokoľvek, viditeľne ho to šokovalo.

„Kto ste?“ spýtal sa hlasom vábivým ako med.

Elizabeth potlačila obdivný ston. I jeho intonácia sa jej javila dokonale. V duchu napočítala do troch, aby sa spamätala, a až potom sa ozvala.

„A kto sa pýta?“ odvetila pokojne, hoci jeho meno jej bolo dobre známe.

„Nicholas Owden,“ odvetil jednoducho, no Elizabeth nedala najavo, že o ňom vedela hádam viac ako on sám.

Pokojne sedela s rukami dôsledne uloženými v lone a spýtavo zdvihla obočie.

„Prepáčte, vaše meno mi nie je známe.“

„To sa zmení,“ vyslovil a Elizabeth sa od očakávania zachvela.

Bez ďalších slov k nej natiahol ruku a čakal. Hoci zatúžila uchopiť jeho prsty a pevne ich zovrieť, zostala sedieť a povýšenecky povytiahla obočie.

Ak bol prekvapený jej reakciou, nedal to najavo. Pomaly stiahol ruku a jemne kývol bradou. Týčil sa nad ňou a Elizabeth sa strácala v jeho pohľade. Sústredene ju pozoroval.

„Zaujímavé,“ skonštatoval ticho. Bez prerušenia očnému kontaktu siahol do vrečka, niečo z neho vytiahol a položil na stôl. Jeho pohyby boli pomalé a vedomé. Nič nerobil bez premyslenia. Odtiahol dľaň a narovnal sa.

„Čakám vás.“

Nato sa zvrtol a namiesto zadnej miestnosti, pri ktorej už postával majiteľ Podkovy a ruže, nedočkavo očakávajúci jeho príchod, zamieril k východu. Len čo sa za Nicholasom zavreli dvere, napätie v miestnosti poľavilo. Niektorí štamgasti si hlasno vydýchli a medzi nimi i Elizabeth. Rozvaha, ktorú cítila, ju razom opustila. Zvalila sa na operadlo stoličky a zhlboka dýchala. Privrela oči, pretože nemohla uveriť tomu, čo sa práve stalo. Prihovoril sa jej!

Neveriacky sa zasmiala a pokrútila hlavou. Otvorila oči a zasnene si vydýchla. Vtom jej zrak padol na stôl. Na polepenom drevenom povrchu sa neprirodzene vynímal biely, úhľadne zastrihnutý pa-

pierik. Pre väčšinu prítomných by nemal zmysel, pretože nevedela čítať. Našťastie, jej bratovi, nevlastnému, ako si občas rada nahovárala, sa podarilo nájsť dostatočne vytrvalú opatrovateľku, ktorá pre facku nemusela chodiť ďaleko, a tá ju prinútila sedieť dlhé hodiny v učebni a učiť sa čítať, písať a počítať. Až v tejto chvíli Elizabeth konečne ocenila jej snahu.

Uchopila hladký ústrižok a prsty sa jej jemne zachveli. Prižmúrila oči, ibaže na ňom nebolo nič viac, len Nicholasovo meno a adresa jeho vyhlásenej herne. Zamračila sa, nechápuc, načo jej dával svoju adresu, keď si všimla text, napísaný v dolnom rohu. Bol ťažko čitateľný a leskol sa od sviece, ktorá jej horela za chrptom.

Druhé poschodie, súkromné priestory

Nechápavosť razom vystriedal šok. Prudko odtiahla papier a vyjavene si tých pár slov prečítala znova. Razom si spomenula na jeho vyjadrenie, ktoré teraz vyznelo skôr ako žiadosť.

Čakám vás.

Eufória z nej razom vyprchala. Jej sen narazil na realitu. O tomto okamžiku snívala od svojich dievčenských čias, len čo Nicholasa prvý raz zazrela. Očaril ju a zaujal natolko, že vedela, že žiadny iný muž ju už neuchváti tak ako on.

I keď bol pre ňu zakázaným ovocím.

No i tak vyhľadávala jeho prítomnosť a potajme ho pozorovala bez toho, aby o nej vedel. Odporovala jeho zvyky a tým pádom i ženy, ktoré sa okolo neho motali. Málokedy ho s nejakou pristihla *in flagranti*, ale ak niečo zistila o jeho spoločníkach, tak to, že ani jedna nevyzerala ako bežná pobeľlica. Každá mala v sebe čosi, čo ju nútilo pochybovať, či bola z miestnych pomerov. Správali sa povýšene, s istou dávkou elegancie a Elizabeth rýchlo pochopila, že ak skutočne chce zaujať muža ako je Nicholas Owden, musela sa stať ženou hodnou jeho záujmu.

Zmeniť svoj prchký prejav, spôsob vyjadrovania, obliekania... v skratke, prestať byť večne umazaným dievčiskom z ulice a dospieť v ženu, ktorá vie, čo chce. Preto vyhovelá požiadavke svojho brata a začala navštevovať Akadémiu pre mladé dámy. Zavrátila sa kdesi v zapadákovke, v upadajúcej budove s prísnyimi vychovateľkami

a protivnými slečinkami, kde ju prijali s rovnakým nadšením ako blato na šatách. A hoci jej pobyt v skostnatenej inštitúcii nebol vôbec ľahký, k čomu výrazne prispievali drzé spolužiačky, a fakt, že pochádzala z nespoločenských pomerov, s pomocou plnej peňaženky, britkého jazyka a dômyslu odrážala všetky útoky. Ale ani tri roky učenia sa za dámu z nej nevykresali ružolícu mladú slečnu s plachým úsmevom a klopiacim pohľadom. A čo bolo horšie, povzbudili jej túžbu po krásnom, mlčanlivom a zároveň zákernom mužovi, ktorý jej poblúznil hlavu.

A ten ju teraz žiadal, aby ho navštívila v herni. V súkromných priestoroch! Nebola naivná a pochopila, prečo tak učinil. Dobre vedela, čo sa odohrávalo medzi mužom a ženou v súkromí spálne. Pripadala si skúsená a namýšľala si, že jeho pozornosť stála za to, ale teraz, keď jej predstavy ležali na dosah, slabé vzrušenie vystriedal strach. A ten sa stupňoval, prameniác zo skutočnosti, že Elizabeth nebola ani zďaleka taká svetaznalá, za akú sa vydávala. Chcela Nicholasa, to áno, ale čo pre neho bola ochotná obetovať? Vedela, ako pristupoval k ženám a že nikdy so žiadnou nebol dlhšie ako pár týždňov. A ona sa nemienila uspokojiť s krátkym románikom. Vedela, že pár chvíľ v jeho náručí by jej nestačilo. Nebola ochotná vymeniť dlhé obdobie čakania za pár nocí. Snila o ňom roky. Chcela ho na dlhšie. Alebo aspoň dovedy, kým ona nerozhodne inak. Ale aby mohla dosiahnuť, čo si zaumienila, bolo potrebné, aby spolu strávili istý čas. Čas, ktorý museli stráviť inde ako v posteli. Potrebovala v ňom vzbudiť záujem a prinútiť ho túžiť po nej, no nesmela sa mu poddať skôr, ako sa zblížia. Ale nielen fyzicky. Takže stačilo, aby odolala jeho zvodom, zostala rozvážna a pritom s ním laškovala, aby udržala jeho túžbu pri živote. Jednoduché ako facka!

Elizabeth pokrútila hlavou a odfrkla si. Jednoduchšie by bolo naučiť sa po latinsky, ako zostať chladná v jeho prítomnosti! Pomasírovala si spánky a tuho zvažovala svoje možnosti, keď začula zvýšený hluk. Zodvihla hlavu a uvidela, že z poschodia schádzali mierne podgurázení a hluční chlapi. Stuhla a čo najnenápadnejšie sa prikrčila za stolom. Spoznala ich a to značilo, že by spoznali i oni ju. A stretnúť bratových nohsledov a vysvetľovať, čo robí mimo jeho územia, ne-

túžila. Musela čo najskôr zmiznúť. Využila ich pristavenie sa pri barovom pulte, vyhupla zo stoličky a prikrčená, s odvrátenou tvárou, prebehla k zadnému východu. Len čo zmizla za schodiskom zastala a skontrolovala, či si ju náhodou niektorý nevšimol. Našťastie, všetci boli príliš pohrúžení do obracania štamperlíkov.

Tep sa jej znova dostával do normálu, keď vtom jej napadlo čosi, o čom vôbec neuvažovala. Prudko sa vystrela a zarazene sa oprela o schodisko. Ak sa rozhodne prijať Nicholasove pozvanie, ako, dopekla, má prekĺznuť do jeho herne bez toho, aby sa o tom dozvedel jej brat a súčasne Nicholasov najväčší konkurent a zarytý nepriateľ?!

Kapitola 3

Nájdi rozdiel, nájdeš poklad

Nicholas nemohol uveriť vlastným očiam. Sprvu si myslel, že ho klamal zrak. Ale čím dlhšie ju pozoroval, tým väčší úžas ho prepaľdal. Preto nemohol inak, ako si ju prezrieť zblízka. Pristúpil tak blízko, ako mu to prekážka v podobe stola dovoľovala, a dôkladne si ju prezrel. I napriek slabo osvetlenej miestnosti neveriacky vnímal jej čierne vlasy, hnedé oči s tmavými mihalnicami, drobný noštek, dokonale klenuté tmavé obočie, porcelánovú pleť a jemné línie oválnej tváre. Keď sa mu potvrdilo, že skutočne videl dobre, od šoku úplne onemel. Takú zarážajúcu podobu jakživ nevidel! Ani v najdivokejších snoch by si niečo také nevyfantaziroval. Ale zrak mu slúžil dobre a rovnako i hlava. A to, na čo sa díval, bolo skutočné.

ONA bola skutočná!

Uveličený sa nadýchol chladného vzduchu presiaknutého hnilobou. Znepokojovalo ho, že nepoznal jej meno, ale súčasne to v ňom vyvolávalo ešte väčší záujem.

S údivom prešiel k oknu a zadíval sa do priestorov špinavej krčmy. Stále sedela na stoličke, bohužiaľ, chrptom k nemu, takže jej nevidel do tváre. Zato si však všimol, ako vzala do ruky jeho navštívenku a dlho ju držala pred sebou. Na sekundu zapochyboval, či vie čítať,

ale jej prejav a vyjadrovanie ho nenechávali na pochybách, že táto žena určite ovláda viac ako len čítanie.

Na prvý pohľad pôsobila, akoby nebola odtiaľto, ale silný prízvuk ju prezradil. Nechápal len, ako sa mohla potulovať v týchto končinách bez toho, aby to ušlo jeho pozornosti. A čo bolo horšie, ako sa mienila dostať z tej hnusnej krčmy bez toho, aby ju ktosi neokradol? Už len fakt, že sedela sama v putike, bol zarážajúci. Ale skutočnosť, že ju chlapi nechali na pokoji, nedokázal vôbec pochopiť. Ako mohli sedieť v jej prítomnosti a nič nepodniknúť? Možno však príliš často zízali na dno pohárov, a tak už neboli schopní oceniť to, čo bolo pred nimi.

S nepríjemným pocitom sledoval línie jej chrbta a neveriacky pokrútil hlavou. Keby ju sám nevidel, nikdy by neveril. Možno mal predsa len požadovať jej meno. Veď čo ak jeho žiadosti nevyhovie? Mal síce špiclov na kilometre ďaleko, ale v týchto končinách ľudia dokázali zmiznúť príliš ľahko. No jej drzosť ho upokojila a snahu o vymámenie mena zarazil prirodzený vzdor, ktorý sa jej zrkadlil v očiach. A ten až pridobre poznal. Až príliš často ho totiž vídal v takmer rovnakej tvári. Ďalej ženu zamyslene pozoroval, keď mu na rameno dopadla ruka. Bleskovo sa zvrtol a reflexívne siahol po zbraňi, ktorú nosil vždy so sebou. Zodvihol ruku, odistil poistku a hlaveň namieril priamo do tváre narušiteľa, keď ten zrazu prudko cúvol.

„Pve... pve... pvepáčte, pane,“ zahabkal starý muž šušlavo a chudými rukami si zakryl tvár. Nicholas sa uvoľnil a vidiac, že mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo, zaistil pištoľ a vrátil si ju do vrečka. Muž bol nielen vycivený, ale i priveľmi starý a navlečený v čomsi, čo pripomínalo staré vrece.

Keď ten nepocítil žiadny náraz, obozretne vykukol spoza lakťa. No skôr, ako čokoľvek urobil, prihnal sa k nemu znenazdania Garson. Chytil muža pod krk a zodvihol ho do vzduchu.

Nicholas pokrútil hlavou. Na tak veľkého chlapa sa pohyboval prekvapivo nečujne.

„Skapeš,“ informoval Garson stručne starca, ktorý kvíľivo zavyl.

Nicholas si napravil kabát a nevzrušene sa ozval: „Pust' ho.“

Garson ho ako na povel počúvol a starec sa zviezol na zem.

„Strať sa,“ prikázal mu prosto Nicholas a muž sa so stonaním pozviechal na nohy. Zaspätkoval, no potkol sa o sudy položené pri dverách. S hromotom dopadol na zem a prevrátané sudy sa rozkotúľali na všetky strany. Našťastie, zem pokrývali nánosy špiny, nesúrodých dlažobných kociek a prehnitých lát, a tak sa po pár metroch zastavili.

„Nechcev jsem...“ blabotal a snažil sa postaviť. Keď sa mu to konečne podarilo, krívajúc sa rozbehol ulicou a stratil sa v tme.

„Ako vždy na dosah,“ poznamenal Nicholas a Garson len mykol plecami.

Nato sa otočil a stratil sa v tieni, z ktorého vystúpil ako duch. A hoci Nicholas vedel, že sa bude ponevierať nablízku, nevsímal si ho a otočil sa k oknu. Pozrel na stoličku a zmeravel. To dievča bolo preč. Pohľadom skontroloval miestnosť, no mimo bežného ruchu nevidel nič nezvyčajné. Zmizla. A rovnako i jeho navštívenka.

Kapitola 4 Porušená dohoda

Koč zastal neďaleko Curzon Street, na jednej z najvychytenejších londýnskych adries. Pérovanie dostalo na krátku chvíľu zabráť, keď z neho zoskočil Garson vezúci sa vzadu, akoby bol lokaj. Nicholas poľahky vystúpil, napravil si cylinder a vychádzkovým krokom vykročil po upravenej ulici so stromoradiím a úhľadnými budovami zo žltého kameňa.

Jeho spoločník, ktorý sem už na prvý pohľad nezapadal, kráčal jeden krok za ním a vzbudzoval nevidaný záujem. Ľudia sa mu vyjavene prizerali a tí, ktorí išli oproti, radšej nenápadne prebehli na druhú stranu ulice. Pozerali na nich fascinovane i vystrašene zároveň, no Nicholas si ich viditeľný údiv nevsímal. Mal jasný cieľ a tým bol dom číslo stodva. JEJ dom.

Len čo sa pred ním ocitol, pokojne vystúpil po schodoch a počkal, až Garson zabúcha na čierne dvere.